

Η Ιστορία των MP3

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2007 07:25

Μέσα σε λίγα μόλις χρόνια τα MP3 έχουν καταφέρει να σημειώσουν μια τεράστια πρόοδο και εξέλιξη, ενώ έχουν γίνει ουκ ολίγες φορές μήλα της έριδος ανάμεσα σε χρήστες και "εταιρίες" προστασίας καλλιτεχνικών δικαιωμάτων. Τι είναι όμως το MP3; Το MP3 ή αλλιώς MPEG-Layer III (Moving Picture Experts Group, Audio Layer III) είναι ένα είδος συμπίεσμένου αρχείου ήχου με ελαφρώς μικρότερη ποιότητα από αυτή των Audio CDs. Αρχεία MP3 μπορούν να συμπεστούν σε διαφορετικό βαθμό, όπου όσο μεγαλύτερη είναι η συμπίεση, τόσο μικρότερη είναι η ποιότητα ήχου. Ένα τυπικό MP3 της τάξης του ενός δεκάτου της ποιότητας ενός κανονικού μουσικού αρχείου από CD, καταλαμβάνει περίπου 1MB για κάθε λεπτό μουσικής. Η θυσία πάντως στην ποιότητα είναι σχετικά μικρή σε σχέση με την εξοικονόμηση χώρου που επιτυγχάνεται με τη συμπίεση αυτή. Γι'αυτό άλλωστε και έχουν γίνει τόσο δημοφιλή εδώ και μια δεκαετία περίπου. Πώς όμως άρχισε η όλη ιστορία;

Όλα άρχισαν κατά τα μέσα της δεκαετίας του '80, στο Ινστιτούτο Fraunhofer στη Γερμανία, όπου άρχισε μια εργασία για τη σχεδίαση ενός τύπου αρχείου ήχου με μεγάλη ποιότητα και ταυτόχρονα μικρού μεγέθους. Το 1989, το Fraunhofer παραχώρησε μια πατέντα για τη συμπίεση αρχείων MP3 στη Γερμανία και μερικά χρόνια αργότερα παραδόθηκε στον Οργανισμό Διεθνών Προτύπων (International Standards Organization, ISO) όπου και ενοποιήθηκε με τις προδιαγραφές του MPEG-1. Το Fraunhofer επίσης κατασκεύασε το πρώτο MP3 Player στις αρχές της δεκαετίας του '90, όπου ήταν και η πρώτη προσπάθεια κατασκευής ενός μηχανήματος που θα έπαιζε MP3. Το 1997, ένας προγραμματιστής, για λογαριασμό της Advanced Multimedia Products, έφτιαξε την μηχανή αναπαραγωγής AMP MP3, που θεωρείται ως το πρώτο δεσπόζον MP3 player στο Διαδίκτυο. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός, όταν δυο δημιουργικοί φοιτητές πήραν τη μηχανή Amp, της προσέθεσαν τα φιλικά προς τους χρήστες χαρακτηριστικά (user-friendly Windows Interface) και το αποτέλεσμα το ονόμασαν Winamp. Η μεγάλη ανάκαμψη όμως έγινε το 1998, όταν το Winamp προσφέρθηκε στο κοινό σαν ένα δωρεάν πρόγραμμα αναπαραγωγής MP3, όπου και άρχισε η όλη τρέλα!

Καθώς αυτή η τρέλα αναπτυσσόταν, δεν άργησαν και άλλοι προγραμματιστές να ξεκινήσουν να δημιουργούν μια ολόκληρη γκάμα λογισμικών που σχετίζονται με MP3. Κωδικοποιητές MP3, προγράμματα εγγραφής σε CD, προγράμματα αναπαραγωγής MP3 κ.ά. εκδίδονταν σχεδόν κάθε βδομάδα, κερδίζοντας έτσι το όλο «MP3 κίνημα» έδαφος και εντυπώσεις. Μηχανές αναζήτησης στο διαδίκτυο έκαναν ιδιαίτερα εύκολη την αναζήτηση τραγουδιών, ενώ φορητές συσκευές όπως το RIO ή το NOMAD Jukebox, χωρίς καμία διαφορά με τα Walkman ή τα Discman, επέτρεπαν στους χρήστες να αντιγράφουν και να ακούνε τα αγαπημένα τους τραγούδια σε MP3.

Το 1999, το πρώτο P2P (peer-to-peer Network) δίκτυο – σύστημα ανταλλαγής αρχείων μεταξύ χρηστών στο Διαδίκτυο (πολύ μεγάλη ιστορία τα P2P), έκανε την εμφάνισή του, ταρακουνώντας για τα καλά τα νερά του διαδικτύου. Το Napster (killer app, το χαιδευτικό του), ένα πρόγραμμα που θα μείνει τόσο αξέχαστο όσο κανένα άλλο πρόγραμμα που σχετίζεται με MP3, φτιάχτηκε από έναν 19χρονο φοιτητή, τον Shawn Fanning. Η φιλοσοφία με την οποία δημιούργησε το Napster ήταν ότι στον κάθε κάτοχο σύνδεσης στο Διαδίκτυο έπρεπε να του δίνεται η δυνατότητα να ψάχνει και να κατεβάζει τα αγαπημένα του τραγούδια, μέσα σε μερικά λεπτά. Έτσι, ο Shawn δημιούργησε μια τεράστια εικονική κοινότητα από φίλους της μουσικής που αντάλλαζαν τραγούδια, ενώ μπορούσαν επίσης να

συνομιλήσουν μεταξύ τους.

Παρ'όλ'αυτά τα δικαιώματα κάποιων θίχτηκαν από τη διακίνηση αυτή (όπως οι Metallica, λες και πεινούσαν και τους πείραζε να "κατεβάσουν" 4-5 τραγούδια τους, αλλά τέλος πάντων... και αυτό σηκώνει μεγάλη συζήτηση). Έτσι επενέβη η RIAA (Recording Industry Association of America), ως εκπρόσωπος των μεγαλύτερων δισκογραφικών εταιριών και των ιδιοκτητών των τραγουδιών. Έτσι, μήνυσε τον ιδιοκτήτη του Napster για καταπάτηση πνευματικών δικαιωμάτων και εξέδωσε εντολή για το κλείσιμο του προγράμματος αυτού, όπως και έγινε τελικά.

Η άποψη της RIAA ήταν ότι το δωρεάν κατέβασμα τραγουδιών καταπατούσε τα δικαιώματα των δημιουργών και, συνεπώς, προωθούσε την πειρατεία στη μουσική. Με άλλα λόγια, το downloading τραγουδιών είχε επιρροή στη μουσική βιομηχανία επειδή έπεφταν οι πωλήσεις. Κάπως έτσι λοιπόν η RIAA κερδίζει τη μάχη με το μεγάλο της εχθρό, τα MP3, ευτυχώς όμως όχι και τον πόλεμο... Κι αυτό γιατί, παρ' όλο που έκλεισε το Napster, η ανταλλαγή τραγουδιών συνεχίζεται.

Το γεγονός πάντως ότι το MP3 έγινε μοναδικό και πρωτοπόρο στον χώρο του, είναι επειδή οι κατασκευαστές του κατέστησαν εξ'αρχής δυνατή τη δωρεάν παραγωγή λογισμικού που να αναπαράγει MP3. Είναι γεγονός ότι ο ανοιχτός του κώδικας επέτρεψε σε αρκετούς «πρωτοπόρους» να παράγουν τέτοια προγράμματα και κάπως έτσι έγινε γρήγορα ευρέως αποδεκτό. Φυσικά τα MP3 μπορεί να μην είναι τα μόνα ψηφιακά ακουστικά είδη αρχείων που να προσφέρουν αρκετά υψηλή ποιότητα έναντι μικρού σχετικά χώρου, καθώς πλέον υπάρχουν και άλλα που ενδέχεται στο μέλλον να αποδειχτούν πιο ποιοτικά και πιο αποδοτικά.

Η κυριαρχία του MP3 όμως, στηρίζεται στην ανοιχτή φύση του τύπου του. Εταιρίες όπως η Microsoft και η Yamaha, έχουν αναπτύξει και άλλους ιδιόκτητους τύπους, έχουν όμως θέσει περιορισμούς στους προγραμματιστές για την εκμετάλλευση και τη χρήση τους. Για παράδειγμα, ο τύπος Windows Media Audio (WMA) της Microsoft, που υποστηρίζουν ότι καταλαμβάνει μικρότερο χώρο προσφέροντας μεγαλύτερη ποιότητα, έχει αρχίσει και κερδίζει έδαφος, κυρίως επειδή πηγαίνει πακέτο με άλλα λογισμικά της ίδιας εταιρίας που έχουν κυριαρχήσει (ο λόγος στα Windows 98/2000/Me/XP). Ίσως μελλοντικά η Microsoft να μπορέσει να ταραξει τον θρόνο του MP3, ή τουλάχιστον να αποτελέσει την δεύτερη εναλλακτική λύση μετά τα MP3.

Πάντως η όλη φάση του downloading και γενικότερα της ανταλλαγής έχει προκαλέσει εδώ και μερικά χρόνια την αγανάκτηση της RIAA διότι ο τύπος του MP3 δεν έχει κανένα ψηφιακό χαρακτηριστικό ασφαλείας, οπότε καθημερινά διακινούνται εκατομμύρια τραγούδια από εκατομμύρια χρήστες. Το μέγεθος των αρχείων είναι αρκετά μικρό, ώστε να γίνεται εύκολη η ανταλλαγή, ή ακόμα και η αποστολή τους με e-mail. Άλλος ένας λόγος που κάνει το MP3 συναρπαστικό είναι η ευκολία που δίνει στους ανθρώπους να συγκεντρώσουν τα αγαπημένα τους τραγούδια από διαφορετικούς καλλιτέχνες και συγκροτήματα και να τα γράψουν σε ένα CD πολύ γρήγορα και εύκολα. Δίνει επίσης τη δυνατότητα στους ανθρώπους να γίνουν DJs, αναμιγνύοντας τα αγαπημένα τους τραγούδια.

Η Ιστορία των MP3

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2007 07:25

Οι διαδικτυακές εκπομπές (webcasting) ή διαδικτυακό ραδιόφωνο, έχουν γίνει επίσης πολύ δημοφιλείς, αφού δίνουν τη δυνατότητα «συνεχούς ροής» της μουσικής στους υπολογιστές των χρηστών. Αντίθετα με τα «κατεβασμένα» MP3, αυτά τα MP3 δεν αποθηκεύονται στο σκληρό δίσκο, αλλά εκπέμπονται από το διαδίκτυο και παίζουν μέσα από το πρόγραμμα αναπαραγωγής MP3, σαν το κλασικό ραδιόφωνο. Η Real Networks ήταν η πρώτη εταιρία που προσέφερε αυτή την υπηρεσία, η οποία χρησιμοποιεί έναν ιδιόκτητο τύπο αρχείου μουσικής, γνωστό ως Real Audio. Η Microsoft προσφέρει και αυτή “streamed” μουσική μέσα απο το πρόγραμμά της με το δικό της ιδιόκτητο τύπο. Αν κάνετε μια έρευνα για Διαδικτυακό ραδιόφωνο “Internet Radio” ή “webcasting”, θα βρείτε εκατοντάδες ψηφιακούς διαδικτυακούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, που προσφέρουν ποικίλα προγράμματα, καλύπτοντας και τον πιο απαιτητικό χρήστη.

Φυσικά, με τα ήδη προαναφερθέντα περί RIAA, πνευματικών δικαιωμάτων κτλ, γίνεται κατανοητό ότι όσο ωραία και αν είναι τα MP3, αυτή τη στιγμή διεξάγονται ουκ ολίγες εμπορικές αλλά και νομικές «μάχες». Το MP3 συγκεκριμένα δεν είναι παράνομος τύπος μουσικού αρχείου, όταν όμως οι άνθρωποι προσφέρουν MP3 στο διαδίκτυο ή γενικότερα, αυτό θεωρείται παραβίαση των πνευματικών δικαιωμάτων. Η εγγραφή στο σπίτι από αυθεντικό CD επιτρέπεται, εφόσον προορίζεται για προσωπική χρήση. Είναι παράνομο όμως να δώσεις το MP3 σε φίλους ή στην οικογένεια ή σε οποιονδήποτε, εάν ο ίδιος δεν κατέχει το ίδιο μουσικό CD επίσης σε αυθεντικό.

Η διαμάχη μαινεται όσον αφορά τις επιπτώσεις των MP3 και των P2P δικτύων στη μουσική βιομηχανία. Οι συνήγοροι των MP3 υποστηρίζουν ότι μέσω των MP3 επιτυγχάνεται η προώθηση των τραγουδιών και των καλλιτεχνών, αφού η μουσική τους μεταφέρεται σε παγκόσμιο επίπεδο μέσω των P2P. Η άλλη πλευρά, των επικριτικών προς αυτή τη φιλοσοφία, υποστηρίζει ότι η δωρεάν μουσική θα σκοτώσει τη μουσική βιομηχανία και όσους την αποτελούν δηλ. τους καλλιτέχνες. Εγώ προσωπικά απαντάω στους τελευταίους ότι αν η μουσική (και συνεπώς ο καλλιτέχνης που την δημιουργεί) αξίζει, είναι ποιοτική δουλειά και όχι μετριότητες (κι έχω πολλά παραδείγματα, ιδίως στη ελληνική βιομηχανία, δε θέλω να πλατιάσω όμως, αυτά σε άλλο άρθρο), τότε θα πετύχει, δεν έχει να φοβάται τίποτα. Πάντως, απ’ότι φαίνεται, όλα γίνονται για τον έλεγχο της μουσικής και όχι για κανέναν άλλο λόγο. Γιατί να μη μπορούν εν τέλει να ωφεληθούν οι καλλιτέχνες από το διαδίκτυο, αφήνοντας τις δισκογραφικές να ουρλιάζουν μανιασμένα «η πειρατεία σκοτώνει τη μουσική»; Ή μήπως δεν έγιναν πολλά συγκροτήματα γνωστά χάρη στο διαδίκτυο και την εξάπλωση των MP3! Φυσικά και έχουν γίνει, ουκ ολίγοι γνωστοί μέσω internet, P2P Networks κτλ, και μάλιστα πολύ πιο εύκολα και αποτελεσματικά απ’ότι θα γίνονταν αν πήγαιναν σε δισκογραφικές (αν τους έπαιρναν βασικά οι δισκογραφικές).

Αντικειμενικά, θα μπορεί να βρεθεί μια ισορροπημένη λύση που να ευνοεί και τις δυο πλευρές. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ακόμη και οι πιο άχρηστοι καλλιτέχνες θα πρέπει να αμείβονται (αξιοκρατικά πάντα...!!!) για την... προσπάθειά τους. Τελικά, τα συγκροτήματα καθώς και οι «ετικέτες» τους προφανώς δε θα θέλουν να δαγκώσουν το χέρι που τους ταΐζει.

Και επειδή μερικοί νομίζουν ότι με το να αντιγράφει κανείς πειρατικά CD κλέβει τους καλλιτέχνες, ας κάνουμε έναν επιμερισμό των χρημάτων που διατίθενται για ένα CD. Ας

Η Ιστορία των MP3

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2007 07:25

υποθέσουμε οτι αγοράζουμε ένα αυθεντικό CD στην τιμή των 15€. Το 1€ είναι αντικειμενικά το κόστος παραγωγής του CD, μαζί με εξώφυλλα, θήκη κ.τ.λ. Άλλο 1-2€ το είναι το αστρονομικό ποσό που θα πάει στον καλλιτέχνη. Τα υπόλοιπα 12€ δεν τα παίρνει κανένας άλλος παρά η αντίστοιχη δισκογραφική εταιρία που εξέδωσε το CD. Μ'αυτά τα δεδομένα γίνεται απόλυτα κατανοητό το ποιος θίγεται περισσότερο από την παράνομη διακίνηση των μουσικών (και πλέον όχι μόνο των μουσικών) CDs.

Μέσα από όλα αυτά τα χρόνια, άλλοι πολύ και άλλοι λιγότερο, όσοι ασχολούνται με την τεχνολογία καταλήγουν στο ότι οι περισσότερες (αν όχι όλες) οι τάσεις και οι «μόδες» έρχονται και φεύγουν. Όχι όμως με τα MP3. Αυτή τη στιγμή διακινούνται εκατομμύρια τραγουδιών σε μορφή MP3 και όλα δείχνουν ότι η βασιλεία του και ο θρόνος του κρατιέται καλά. Όσες αδιάκριτες μηνύσεις και συλλήψεις και αν κάνουν οι υπηρεσίες, το FBI, η RIAA, η CIA, και ο MPAA, δε θα καταφέρουν τίποτα παρά μεμονωμένα χτυπήματα. Άλλωστε, η όλη ιστορία με τα P2P δίκτυα αυτή τη στιγμή στον κυβερνοχώρο αδιαμφισβήτητα θυμίζει λίγο τον Ηρακλή με την Λερναία Ύδρα... Ένα κεφάλι έκοβε, δύο έβγαιναν...